

Nr 215.

Av herr **Olausson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående lindring i de mindre bemedlades kostnader för hospitalsvård.

Enligt Kungl. Maj:ts förnyade nådiga stadga angående sinnessjuka den 14 juni 1901 indelas de å hospital vårdade med avseende på de avgifter, som för dem erläggas, uti tre klasser, och hänföras: till *första* klassen de, som hava enskilt rum samt kost efter särskild utspisningsstat och för vilka betalas hela kostnaden för vård och underhåll; till *andra* klassen de, som vårdas å allmän avdelning och för vilka betalas kostnaden för föda, gång- och sängkläder samt bevakning; och till *tredje* klassen de, som i avseende å förmånerna äro likställda med sjuka av andra klassen, men sakna tillgång att erlägga avgift i samma klass och för vilka betalas kostnaden endast för föda.

Enligt nu anförda grunder regleras för femårsperioder avgifterna för hospitalsvård, och är avgiften i tredje klass, som för envar av de två senaste femårsperioderna höjts med 5 öre, för åren 1910—1914 bestämd till 60 öre om dagen. För dem, vilka »sakna egna medel och jämväl i övrigt befinna sig i sådana förhållanden, som författningsenligt berättiga till fattigvård» (Formulär nr 3 till bilagan C för intagning å hospital), betalar fattigvårdsstyrelsen denna avgift, medan i annat fall den enskilde har att erlägga densamma. Det finnes emellertid talrika samhällsmedlemmar, vilka, utan att författningsenligt vara berättigade till fattigvård, dock i ekonomiskt hänseende äro så ogynnsamt ställda, att en avgift av 60 öre om dagen för en sjuk familjemedlem blir ytterst betungande, ja, ruinerande, när den, såsom fallet ofta blir, då fråga är om hospitalsvård, skall utgå under längre tid, år efter år. Så torde

det för bl. a. en stor del av torparklassen ävensom många mindre hemmansägare och lönearbetare gälla, att en dylik extra utgift på över 200 kronor om året icke kan bäras, i all synnerhet när — såsom ofta är fallet just hos den fattigare befolkningen — barnen äro talrika.

Om det nu också i dylika fall icke sällan torde inträffa, att kommunen träder hjälpende emellan och bidrager till avgiftens erläggande, är detta dock långt ifrån alltid fallet. Tvärtom torde det vara ganska vanligt, att fattigvården, där den för dylik mindre bemedlad blir nödsakad att utfärda ansvarsförbindelse för avgiften (vilken skall erläggas förskottsvis för halvår), tager igen allt vad den sålunda förskotterat, så länge några tillgångar ännu äro kvar. Till belysande av detta förhållande kan sålunda anföras, hurusom det inträffat, att provinsialläkare vid sin i sinnessjukstadgan föreskrivna årliga inspektionsresa, då han för en svårskött, ingalunda ofarlig sinnessjuk kvinna tillrätt ingivande av ansökan om hospitalsvård, av mannen, en mindre lägenhetsinnehavare, fått till svar, att hustrun tidigare varit intagen å hospital, men att han varit nödsakad åter hemtaga henne, enär han eljest snart nog skulle blivit av med »sin stuga», då kommunen utkrävde av honom varje för hustruns vård utlagt öre.

Av allt att döma torde det också vara otvivelaktigt, att för mången den i och för sig stora olyckan, att hustrun eller barn drabbas av långvarig sinnessjukdom, jämväl innebär olyckan att bli ekonomiskt ruinerad. Att förekomma, det en hel familj på grund av sjukdom hos någon dess medlemmar faller fattigvården till last, ligger emellertid icke endast i den enskildes, utan även i det allmännas intresse.

Det torde sålunda med allt skäl kunna betecknas icke endast som ett *humanitetskrav*, utan även som ett *samhällsintresse*, att den mindre bemedlade erhåller en avsevärt billigare hospitalsvård än den, som med nu gällande bestämmelser kommer honom till del. Huruvida sedan realiserandet av detta önskemål lämpligast sker genom en sänkning uti avgiften till hospital eller genom ett stadgande av innehåll, att kommunen eller — som inom Kristianstads län är fallet — landstinget skall bidra med viss del av densamma, är en fråga, varom närmare utredning givetvis är behöfvig.

På ovan anförda grunder får jag sålunda hemställa,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t
anhålla, att Kungl. Maj:t måtte i gällande sinnessjuk-

stadga vidtaga sådan ändring i bestämmelserna beträffande avgiften för vård å hospital, att den mindre bemedlades kostnader härför bli avsevärt minskade.

Stockholm den 31 januari 1913.

Carl L. Olausson.

I motionens syfte instämmer

E. F. Hellberg.